

sættelse og Lettelse af Gældsbyrden“. Dette er, hvad Regeringen selv udtalte i Bemærkningerne til Lovforslaget, men trods dette og til Trods for, at Forholdene paa det daværende Tidspunkt laa særdeles gunstigt for Konverteringen, foretog man intet. Tværtimod vedligeholdte man en uheldsvanger Uro om Pengeforholdene, hvorved man direkte modvirkede Konverteringsmulighederne. Da man senere hen tilrettelagde Forholdene med en systematisk Konvertering for Øje, havde man ikke alene forpasset et gunstigt Tidspunkt, men man begik den Fejl ikke — hvad der havde været det naturlige — at sætte ind over for de Kreditforeningsserier, der kursmæssigt laa bedst, men under Presset fra visse Landbrugskredse at begynde med de svagere Landkreditobligationer. Man saa ganske bort fra, at Rentemarkedet er et sammenhængende Hele, og mente endda at kunne belægge Bykreditforeningernes Obligationer med tyngende Konverteringsafgifter samtidig med, at man paa forskellig Maade begunstigede Konverteringen af Landbrugets Obligationer.

Mindretallet har dog ment at burde affinde sig med Stillingen, som den er, og at medvirke til, at Konverteringen bringes til Afslutning paa bedst mulig Maade, men de Foranstaltninger, som Regeringen har villet knytte til Konverteringens Gennemførelse, har umuliggjort den ønskelige Samvirken til en forsvarlig Løsning af Spørgsmaalet. Det Parti, Mindretallet repræsenterer, har tidligere taget Afstand fra en Tvangsnedsættelse af Renten, og Mindretallet er yderligere af den Opfattelse, at den foreslaede Nedsættelse ikke vil være af nogen Betydning for Konverteringens Fremme, men at den tværtimod inden for visse Dele af Landets Pengeinstitutter vil skabe en Modvilje, som ikke er gunstig for Formaalet. Og hvad Tilskudsordningen angaar, saa vil den efter Mindretallets Mening være uden Betydning for den almindelige Rentեսænkning, idet Renten selvfølgelig ikke paavirkes af, at der gives Tilskud til dens Betaling. Derimod vil

Tilskudsordningen ganske uberettiget opretholde den Fiktion, at Landbruget ikke ved egen Hjælp kan klare sine Førsteprioriteter, hvilket jo paa ingen Maade kan stimulere Tilliden.

Den Skitse til en ændret Ordning, som Mindretallet sammen med Repræsentanterne for Partiet Venstre forelagde (Bilag VI), var en direkte Opfordring til Forhandling om en Løsning, der kunde tiltrædes af alle Parter; men naar Regeringen ansaa det for tilstrækkeligt med en omtvistelig Føje at skyde Bankerne frem for sig og i øvrigt stillede sig absolut afvisende uden at ville mægle mellem de forskellige Opfattelser, var en frugtbar Forhandling umulig. Naar man da ikke er naaet til et alle Partier samlende Resultat, falder Ansvaret herfor paa Regeringen.

Mindretallet er af den Opfattelse, at en omfattende Konverterings heldige Gennemførelse først og fremmest beror paa, at der føres en fast og bestemt Pengepolitik i Landet, at det gøres saa indbydende som muligt for Publikum at konvertere, og at der skabes en saadan Tillid til Erhvervslivet, i dette Tilfælde først og fremmest til Landbruget, at det obligationsbesiddende Publikum mener det i Overensstemmelse med sine økonomiske Interesser at konvertere. Mindretallet stiller derfor en Række Ændringsforslag, som tager Sigte paa det her anførte.

Til Afsnit I stiller Mindretallet Forslag om, at § 1, sidste Stykke, udgaar, idet det maa forekomme helt urimeligt at forhindre en Ejer i, skønt det økonomiske Grundlag foreligger, at tage Laan i sin Ejendom. Den Tvangskonvertering af Hypotekforeningsobligationer, som tre Partier har gennemført i Folketinget, kan Mindretallet ikke medvirke til og stiller derfor Forslag om en ændret Affattelse af § 3. Mindretallet stiller ligeledes Forslag om, at den gældende Konverteringsafgift bortfalder og foreslaar en helt ny Paragraf, der betyder, at Krisefonden, d. v. s. Staten skal bære $\frac{1}{4}$ af Risikoen ved Konverteringen (se Ændringsforslag Nr. 11).